Temps Ordinari - Trenta-dosè diumenge

Per JosepMB el dl., 02/11/2026 - 00:00

Jr 20,10-13
Rm 5,12-15
Mt 10,26-33

L'Evangeli d'avui ens situa davant d'una realitat que tots experimentem d'una forma o d'una altra: l'espera. En la nostra vida quotidiana esperem moltes coses: el transport públic, una cita mèdica, una resposta laboral o que els fills tornin a casa. No obstant això, la paràbola de les deu verges ens parla d'una espera molt més profunda i transcendental: l'espera de la trobada definitiva amb el Senyor.

Per a actualitzar el que Jesús ens vol dir avui amb les llànties i l'oli, podem imaginar que dues persones han de fer un viatge llarg en cotxe per a passar el Nadal en família. És un trajecte de diverses hores creuant una zona de muntanya profunda. El conductor del primer cotxe és previsor: abans de sortir revisa els pneumàtics, mira el mapa i, tot i que l'indicador marca que té un quart de dipòsit, decideix parar a la primera benzinera per a omplir el tanc al 100%. Sap que a la muntanya el clima canvia ràpid. És “assenyat”.

El conductor del segon cotxe, en canvi, té el mateix quart de dipòsit, però té pressa. Mira l'agulla i pensa: “Encara em queden uns quants quilòmetres d'autonomia. Ja pararé més endavant, segur que trobo alguna benzinera més barata a la carretera”. És "imprudent".

A meitat del camí, en ple port de muntanya, esclata una tempesta de neu terrible i el trànsit s'atura del tot. Passen les hores atrapats en el fred. El primer cotxe manté la calefacció encesa, protegint els seus, gràcies al fet que té el dipòsit ple. El segon cotxe esgota el combustible i el motor s'apaga. Desesperat, el conductor baixa i li demana al del primer cotxe: “Si us plau, passa'm una mica de la teva benzina”. Però l'altre li respon amb dolor: “Si et dono la meitat, ens quedarem tirats tots dos al mig de la neu; el meu combustible només arriba per a mantenir la meva família fora de perill fins que arribi l'ajuda”.

Aquesta història pot mostrar el nucli de l'Evangeli d'avui.

- El temporal de neu i la nit representen la incertesa de la vida i l'aparent retard de l'espòs. Estar a
- Les llànties representen la nostra estructura externa: venir a missa el diumenge, estar batejats,
- El crit de mitjanit: “Que arriba l'espòs, sortiu a rebre'l!”, ens recorda que el Senyor vindrà quan m

Aquesta paràbola és una crida amorosa al seny. La llàntia representa la nostra fe, però aquesta fe necessita un combustible constant: «L'oli és la caritat, és l'amor, són les bones obres que neixen d'una fe viva».

La vida interior no s'improvisa. No podem pretendre encendre la nostra llàntia a l'última hora, si hem passat la vida descuidant l'ànima. «Què estic custodiant en la meva vida? Avui dia estem molt atents a les aparences, però hem de cuidar el que no es veu: el cor. Custodiar el cor significa aturar-se a pregar, a escoltar la Paraula de Déu, a dedicar temps al proïsme».

Estar preparats. Això vol dir no malbaratar el temps present vivint amb la fe sota mínims. No deixar per a demà el perdó que podem oferir avui, ni aplaçar la trobada amb el Senyor en els Sagraments. Acudim sovint a aquests punts de gràcia que Ell ens regala: l'Eucaristia, la Confessió i la vida i oració comunitàries.

Demanem que creixi en nosaltres el desig i la resistència per ser cristians,cristianes prudents i assenyats. Demanem, també, el discerniment necessari per cooperar amb la gràcia de Déu des d'ara mateix, omplint el nostre cor amb l'oli de l'amor. Així, quan soni el crit a la mitjanit, les nostres llànties brillin amb força entrant amb alegria al banquet del Regne.

Fotografia: Mariona Chavarria

ETIQUETES
ESPERA ARRIBADA DEIXADESA PROVISIÓ